

lingerne, straks mødte en tydelig tilkendegivet Villie til nu at finde en Overenskomst.

Baggrunden for den Overenskomst, som Fællesudvalget nu har anbefalet at stadfæste, er selvfølgelig den fælles Forstaaelse af, at en Ordning af Fragtspørgsmaalet maatte træffes og vilde blive truffet, og at Forholdenes alvorlige Udvikling ogsaa i høj Grad manede til, at denne Ordning blev saa virksomhedsfuld som muligt. Spørgsmaalet om vore Tilførsler; ikke blot om at faa dem paa rimelige Vilkaar, men om overhovedet at faa dem og at faa dem rettidigt, er, efterhaanden som den økonomiske Verdenskrig strenges, blevet stadig alvorligere. Det er maaske ikke helt overflødig, at sige, at der er mere mellem Himmel og Jord, end Københavns Børs synes at drømme om. Disse Forholds Udvikling maatte rette Opmærksomheden paa Nødvendigheden af at sikre Midler til vore Tilførsler og da først og fremmest derved, at den Ordning, som maatte komme, bidrog til, at Landets Tonnage ikke blev unddraget det nationale Behov. Forstaaelsen af alle disse Forhold har virket tilskyndende til Overenskomsten.

Hvad der vel har lettet Rederne nu at indgaa paa Overenskomsten, er Udviklingen i andre Lande. Rederne har tidligere henvist til, at det, der foregik her i Landet, vilde stille den danske Skibsfart særlig ugunstigt i Forhold til andre Lande, og naar der henvistes til, at den norske Skibsfart baade var Genstand for en almindelig Merbeskatning og for en Afgift til Imødegaelse af de høje Fragter, blev der svaret, at i alt Fald i andre Lande var dette ikke Tilfældet. Men nu har det sikkert lettet Muligheden for Overenskomst, at dette Forhold er forandret. I Holland, som længe har haft en Overenskomst, hvorefter Skibsfarten gav store Ydelser til Staten, er der fremlagt et Merindkomstskatteforslag, som vel kom sent fra Regeringen, men til Gengæld er foreslaaet at skulle have tilbagevirkende Kraft lige til 1. August 1914. I Sverige, hvor Merindtægtskat har været gældende omtrent saa længe som herhjemme, er nu ogsaa forelagt Forslag om et særligt Bidrag af Skibsfarten. Altsaa i alle neutrale Lande saa man ens paa dette Forhold, og for dem, der har fulgt Diskussionen herhjemme, er det ikke uden Interesse at se, at da man i Sverige forelagde Forslaget om denne Afgift, blev det motiveret nøjagtigt paa samme Maade som her, nemlig med, at de andre Erhverv ved Maksimalpriser, ved Udførselsforbud, ved regulerende Bestemmel-

ser havde ydet Bidrag, som Skibsfarten hidtil havde været fri for, og at det derfor var rimeligt ogsaa at paalægge den en saadan særlig Afgift. Jeg anfører dette, fordi denne Motivering i Sverige er fremsat af en Regering, hvis Partifarve vel nærmest maa betegnes som konservativ, og fordi man her fra konservativ Side har vendt sig imod denne Betragtning.

Naar man sammenligner den Overenskomst, som det nu foreslaas at stadfæste, med den Overenskomst, som oprindeligt tilsigtedes, og paa den anden Side med det Lovforslag, som forelaa for Rigsdagen til Behandling i to forskellige Affattelser af Folketinget og Landstinget, vil man se, at Overenskomsten indeholder Bestanddele af begge disse Ordninger. Efter den oprindeligt tilsigtede Overenskomst ønskedes det, at Skibsfartens Bidrag udelukkende skulde ydes ved Tonnage, Regeringens Lovforslag har udelukkende bygget paa Pengebidrag. Overenskomsten sammenarbejder dette under Hensyn til de Erklæringer, som er afgivne af Skibsfarten vedrørende de særlige Vanskeligheder, den havde med Hensyn til Tilvejebringelsen af dansk Tonnage til Transport af Korntilførsler, hvorefter der under alle disse Forhandlinger har været saa megen Tale. Forslaget bygger altsaa paa en Sammenarbejden af to Principper. I Penge, foreslaas det, skal der ydes et Beløb, der af Rederne er foreslaaet til denne Højde, fordi det svarer til, hvad der af dansk Tonnage skulde ydes, hvis den norske Tonnageafgift var indført henede. Men desuden gaar Forslaget ud paa et Samarbejde, hvorved der af Rederne frivilligt skal ydes Tonnage til Disposition for visse nødvendige Tilførsler. Størrelsen af denne Tonnage og Vilkaarene for dens Afgivelse er ikke fastsatte og har ikke kunnet fastsættes i Overenskomsten, ikke mindst paa Grund af Udviklingen af de internationale Forhold og den Indflydelse, disse har paa vor Skibsfarts Vilkaar, men der er givet mig betydningsfulde Tilsagn af enkelte Rederier, og af alle de i Forhandlingerne deltagende er der fremsat saadanne Udtalelser og Forsikringer om den gode Villie, hvormed man indtraadte i Samarbejdet, at jeg nærer en sikker Tro til, at de Ydelser og Tjenester, der ved denne Overenskomst vil blive givet det danske Samfund af Skibsfarten, i betydelig Grad vil overstige Pengeværdien af de Afgifter, som under Forhandlingerne her paa Rigsdagen er blevet nævnt. Jeg har altsaa den Tro, at Overenskomsten, for saa vidt